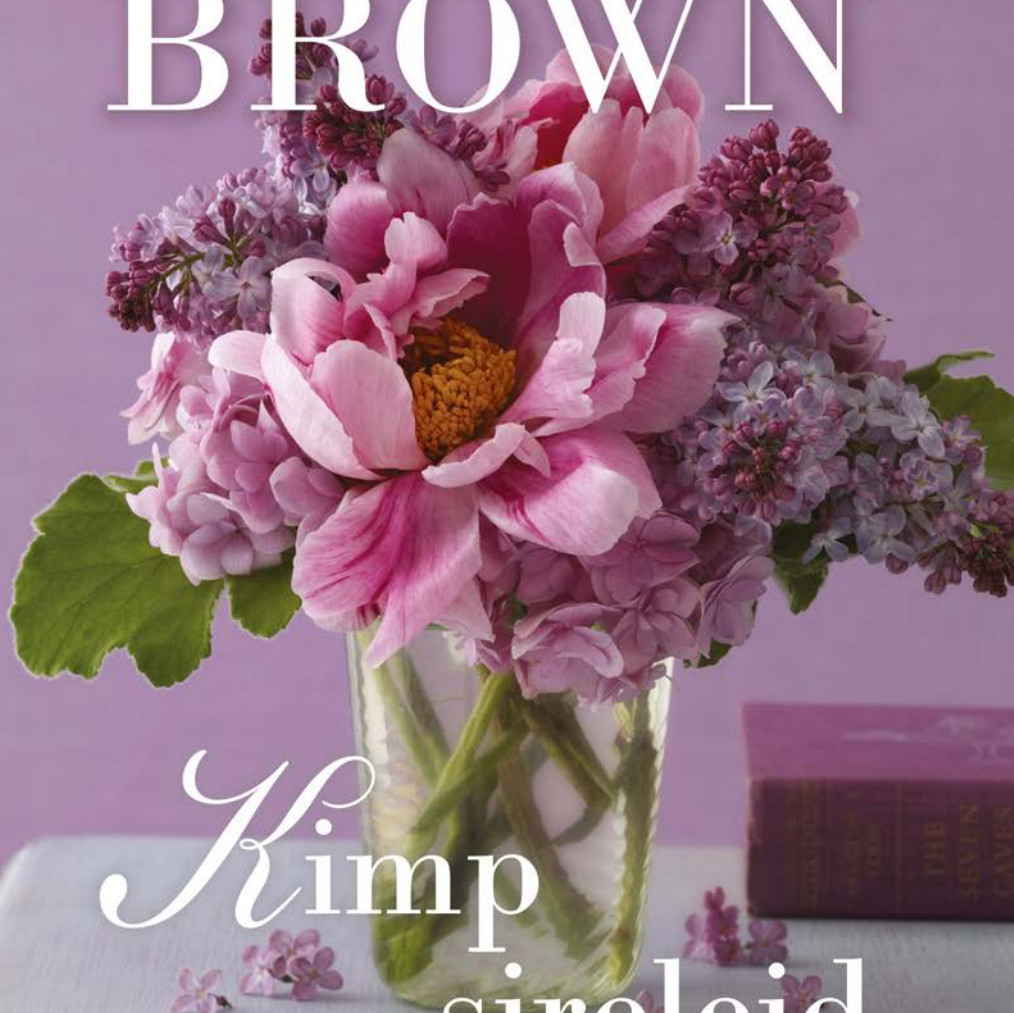

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CAROLYN BROWN

Kimp
sireleid

Originaali tiitel:
Carolyn Brown
The Lilac Bouquet
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatakse neid kirjanduslikus kontekstis.

Tõlkinud Õnne Sirel
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2017 Carolyn Brown. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E09413422
ISBN 978-9949-82-971-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*See raamat on Charles C. Brownile,
mu abikaasale ja mu parimale sõbrale,
minuga enam kui viiskümmend aastat jagatud elu ja armastuse eest.*

Esimene peatükk

Texases asuvas Hickorys saladusi polnud – välja arvatud Seth Thomase, Jesse Grady ja Tandy Massey vahel toimuv. Ja kuna nemad olid nüüdseks kaheksakümnendates, siis võis arvata, et selle saladuse viivad nad endaga koos hauda. Tandy, Emmy Jo Massey vanaema, võttis kuulujutte enamasti naljaga pooleks, kuid sel öhtul oli temagi üsna leilis.

„Üle minu kuradima laiba.“ Tandy viibutas oma lapselapselapse poole puulusikat. „Sa ei lähe Seth Thomase juurde tööle ega midagi muud tegema, ja ma mõtlen seda tõsiselt. Ja selles majas ei hakka sa päris kindlasti elama.“

„Vanaema, selle eest makstakse kena raha ja see kestab vaid kaks kuud. Ma ei pea päriselt põetamisega tegelema. Mind palgati ta abiliiks. See tähendab, et ma sõidutan teda sinna, kuhu ta tahab, toon ja teen, mida vaja, helistan, kirjutan kirju – sedalaadi asjad. Selle rahaga saan ma oma unelmate pulma kinni maksta,“ ütles Emmy Jo.

Tandy jätkas küpsisetaina segamist. „Ma ütlesin ei, ja sellest ma ei tagane.“

Tandyl olid tema parimatel päevadel olnud mustad juuksed ja välkuvad rohelised silmad. Nüüdseks olid ta juuksed halliks läinud ja silmad tuhmunud, kuid eks ta olnud ka üle kaheksakümne. Linnas võisid kõik kinnitada, et Tandy oli veel kakskümmend aastat tagasi,

enne Jeesuse leidmist, elanud üsna lodevat elu, ja olid valmis seda röömuga tegema.

Emmy Jole oli ta vanaema kolme meetri pikkune ja kuulikindlast materjalist, kuid vihastades ühtlasi hullem kui marukoer. Kui Tandy oli midagi otsustanud, ei suutnud ükski vägi – ei jumal, Jeesus, Püha Vaim ega põrguvürst ise – sundida teda ümber mõtlema.

Hetki, mil Tandy silmadest vaatas vastu selline pilk, ei tulnud ette väga sageli. Esimest korda juhtus see siis, kui Emmy Jo oli kolmeteist aastat vana. Tandy pani tüdruku köögilaua taha istuma ja ütles talle, et kui ta peaks rasedaks jääma, peab ta ise hakkama saama, kuna Tandy ei kavatse veel üht last suureks kasvatada. Tookord olid mööda Emmy Jo selgroogu alla jooksnud külmaajudina ja ta tundis veel suuremat jubedust, kui koos oma sõbra Dianaga õudusfilme vaadates. Tandy hääletoon ei jätnud mingit kahtlust, et ta rääkis puhast ja ilustamata tõtt.

Siiani oli see mõjunud – Emmy Jo ei olnud rasedaks jäänud.

Mõistmaks, miks Tandy titeteemal nii järeleandmatu oli, ei läinud psühholoogidiplomit tarvis. Rose, ta tütar, oli abieluväliselt rasedaks jäänud, lapse ilmale toonud ja siis, veel enne, kui Crystal jõudis aastaseks saada, sõitis purjus juht ta surnuks ja laps jäi Tandy kasvatada. Siis jäi Crystal omakorda rasedaks. Tal oli olnud kavas oma lapse nüüdseks jalga lasknud isaga abielluda, kuid kolm päeva pärast Emmy Jo sündimist suri ta ema südamearteri ummistuse tagajärjel. Ja Tandy pidi hakkama järjekordset titte kasvatama.

Teist korda muutus Tandy selliseks siis, kui Emmy Jo hakkas Logan Gradyga käima. Tol õhtul läks ta nii marru, et see oleks isegi saatanale endale hirmu nahka ajanud. See oli esimene kord, mil Tandy nii kohutavalt vihastas, ega jäänud viimaseks. Lisaks vihkas ta meeletu kirega Logani vanaisa, Jesse Gradyt. Ta ei öelnud, miks. Kui Emmy Jo püüdis tema käest mingit asjalikku põhjust välja pigistada, siis Tandy enamasti lihtsalt põrnitses teda tigidalt ja vandus nii sapiselt, et värv köögikappidelt kooruma hakkas.

See oli kolmas kord, mil nad sarvipidi kokku läksid. Emmy Jo ei taganenud. Ta kummardus üle köögilaua, kuni tema nina oli Tandy

omast vaid mõne sentimeetri kaugusel. „Ma olen kakskümmend üks aastat vana. Kui tahan, võin ma tema juures töötada.“

Lusikas jäi tainakaussi, kuid Tandy sõrm sähvas tüdruku poole nagu kuul. „Sa tead, mida ma Seth Thomasest arvan. Mille pagana pärast olid sa nõus tema juures tööle hakkama?“

Emmy Jo taganes meetri võrra. „Sellepärast, et ma töötan Hickory Health Care Companys ja kui ma kokkuleppeid ei täida, jään oma töökohast ilma. Ja sellepärast ka, et mul on pulmadeks raha vaja. Tervelt kaks põhjust – oled nüüd rahul?“

Tandy vanad silmad tõmbusid kortsude vahel kitsasteks piludeks. „Miks sa ei või lihtsalt kohtumajas registreerimas ära käia?“

„Kiriklik laulatus on tõeline. See ütleb, et...“ Tüdruk vakatas.

„Mitte midagi see ei ütle. Sul on vaja vaid abiellumisluba ja kedagi, kes vajalikud sõnad peale loeb,“ ütles Tandy külmusega, mis imbus Emmy Jo lihasse ja luusse.

„Minule tähendab see enamat, vanaema. See tähendab, et mu lapsed on sündinud abielust ja mitte keegi ei saa koolis sosistada sõna *värdjas* ja siis salaja itsitada. Mulle on ääretult oluline, et kõik teaksid kindlalt: Logan ja mina oleme abielus ja selles ei ole mingit kahtlust.“

„Miks peaks keegi milleski kahtlema?“ küsis Tandy.

„Kui me lihtsalt kohtumajja lähesime, siis tekiks kellelgi alati küsimus, kas meie Loganiga oleme tegelikult abielus. Kui ma saan oma unelmate pulma, siis palun väga, kõik on kohal ja kuulevad, kuidas preester meid paari paneb, ja need, keda seal pole, kuuleksid kindlasti ülejäänud linnarahvast rääkimas, kui ilus see kõik oli,“ väitis Emmy Jo. „Miks sa üldse Seth Thomast nii kangesti vihkad?“

„See on minu, mitte sinu asi.“ Tandy pilk torkis Emmy Jod nagu pistoda.

„Miks?“ Emmy Jo põimis käed ümber oma keha, innustades end kindlaks jääma.

„Ma ei kavatse seda selgitada ega sellest rohkem rääkida. Miks on sul üldse vaja Jesse Grady pojapojaga abielluda? Sa tead, et see perekond ei meeldi mulle,“ ütles Tandy talle iseloomuliku jõhkra otsekoheusega.

„Sellepärast, et ma armastan teda ja sina vahetad jälle teemat nagu alati. Ma andsin allkirja lepingule, milles lubasin kaks kuud Sethi abilisena töötada, ja kavatsen seda täita.“

Tandy valas taina pannile ja pistis selle ahju. „Ütle Sethi öele Norale, et sa mõtlesid ümber. Ta on hea inimene. Ta mõistab. Sa pole veel tööd alustanud, niisiis saab lepingu puruks rebida. Keegi teine võib ta abiline olla.“

„Kuidas sina Norat tunned? Kas te käisite kõik koos koolis või mis värk sellega on?“ tegi Emmy Jo uue katse, lakkudes lusikat, millega Tandy oli tainast seganud.

„Kui oled lõpetanud, pese see kauss puhtaks ja ära ürita mind proovile panna,“ haugatas Tandy. „Ma lähen täna õhtul kirikusse bingot mängima. Võta küpsised ahjust välja, kui taimer märku annab. Oled sa siin, kui ma koju jõuan?“

Emmy Jo kehtas õlgu. „Ma jään seniks siia, kuni küpsised valmis saavad.“

„Lülita praeahi välja, kui need valmis on. Sina oled süüdi, kui maja maha põleb.“ Tandy tatsas oma magamistoa suunas, et bingo mängimiseks oma punased kootud püksid jalga ja õnnetoov lilleline pluus selga panna.

Emmy Jo vajas kulunud sohvale, lasi peal kuklasse vajuda ja sulges silmad. Issand küll, milline jama! Mitte keegi – isegi Diana mitte – ei saanud teda homme oma töö alustamise asjus ümber veenda. Ta silmad avanesid, et libistada pilk üle paiga, mida ta kogu elu oma koduks oli nimetanud. Tandy oli väikese haagissuvila ostanud neljakümne aasta eest, pärast seda, kui oli ühel õhtul bingo peavõidu saanud. Emmy Jo ema oli toona alles titt, niisiis oli ta selles suureks kasvanud kõigepealt tema ja nüüd Emmy Jo.

Päike oli kunagi väljas erksiniseks värvitud seinad peaaegu valgeks pleegitanud, kuid see oli selle kandi kõige paremas korras haagissuvila. Tandy elukoha ümbruses ei kasvanud umbrohulibletki. Veripunased roosid terrassi kõrval ja lillepeenrad olid nii kenad, et sobinuks ajakirjapildile. Kord aastas võõbati terrass värske värviga üle ja Tandy suhtus kevadkoristusse lausa religioosse innuga. Tolmul ja hallitusel

polnud Tandy südames kohta, täpselt nagu Seth Thomasel või Jesse Gradyl.

„Mis nende kahe vanamehe juures teda ometi nii kohutavalt marru ajab?“ küsis Emmy Jo endalt kuuldavalt. „Ehk saan ma Sethi juures töötades selles selgust.“

Ta suundus majapidamisruumist möödudes haagissuvila teise otsa, kus asus tema magamistuba. Ta avas ainsa endale kuuluva kohvri, loopis sinna sisse nii palju riideid, kui andis, ja surus kaane kinni. Seejärel tõi ta köögist mõned prügikotid ja täitis ühe neist servani, toppides kõige viimasena kotti kõik oma pulmateemalised ajakirjad ja pulmade planeerimise albumi.

„Ma hakkan nüüd minema,“ hüüdis Tandy. „Ära siis küpsiseid unusta.“ Uks sulgus ja Tandy viisteist aastat vana Fordi mootor ärkas mürinal ellu.

Emmy Jo, kes ei tahtnud järjekordset epistlit või ultimaatumit kuulata, ootas, kuni mootorimüra hääbus, ning vedas oma kodinad oma kümme aastat vana Chevy juurde, surus osa pagasiruumi ja ülejäänud asjad tagumisele istmele. Diana, ta parim sõber, lubab tal kindlasti üheks ööks enda juurde jääda. Emmy Jo ei tahtnud päris kindlasti seda ööd haagissuvilas veeta ning vanaema sajatusi ja sõimu kuulata. Ta sundis oma väriseva ülahuule liikumatuks. Ehk hakkab Tandy mõne päeva, kõige rohkem nädala pärast Emmy Jost puudust tundma ja elu läheb jälle rööbastele.

Aga kui seda ei juhtu? küsis painav hääleke ta peas.

Ta võtab alati viimaks aru pähe, vaidles Emmy Jo vastu.

Ta võttis käekotist telefoni ja helistas kiirvalimist kasutades oma peigmehe, Logan Grady numbrile, kuid kõne läks otse kõneposti. Mõnikord jättis levi haagissuvila läheduses soovida, niisiis proovis ta veel kaks korda helistada, kuni viimaks loobus ja telefoni kõrvalistmele viskas. Küpsised tulid talle meelde siis, kui ta parasjagu kitsalt sissesõiduteelt välja tagurdas. Tüdruk pidurdas ja kiirustas haagissuvilasse tagasi just hetkel, kui taimer tööle hakkas.

Arvestades võimalust trehvata Main Streetil asuva linna ainsa valgusfoori punase tule otsa ja võimalikku vajadust peatuda neljal teele jääval ristmikul, võtnuks sõit haagissuvilate seisuplatsilt Diana juurde umbes viis minutit. Sel õhtul aga otsustas linna ainus öövalves olev politseinik just talle sappa võtta.

„Pagan võtaks!“ Emmy Jo laksas käega vastu rooli, jälgides, et kiirus ei tõuseks üle neljakümne kilomeetri tunnis. Polnud kahtlustki, et Tandy oli helistanud Henry Claryle, oma parimale sõbrale, kes reservpolitseiniku ametit pidas, ja see vana sokk kaebaks kohe Tandyle. Ilmselt oli mees näinud, kuidas tüdruk oma asju autosse pakkis.

Emmy Jo väljus autost ning lehvitas Henry Claryle, kes temast ainsa Hickory politseijaoskonnale kuuluva patrullautoga mööda sõitis. Sisemiselt keedes, jõudmata ära oodata, mil ta majja pääseb ja Dianale juh-tunust rääkida saab, helistas ta uksekella, kuid avama ei tulnud keegi – ka mitte siis, kui ta oli veel kuus korda kella andnud.